

Det danske pigespejderkorps

Nr. 5

»Pigespejderne«

Medlemsblad
udgivet af

Det Danske Pigespejder-
korps

Redaktør Ella Breinholdt
Iversen, Erantisvej 21,
Svinninge Sj.

I redaktionen: Nete Ger-
mark og en patrulje
bladus.

Administration og ekspe-
dition: Korpskontoret,
Lundsgade 6, Københ. Ø.
Enkelt-abonnement (se
bagsiden).

Postboks: Margareta Eng-
gard, Ellegårdsvej 71,
Gentofte.

Trykkeri: Fyens Stiftsbog-
trykkeri, Odense.

Bidrag til »Pigespejderne«
indsendes ca. 40 dage før,
bladet skal udkomme.

Desværre bliver det nød-
vendigt at minde om, at
der ikke i »Pigespejderne«
kan optages indlæg, som er
anonyme. Ethvert indlæg
skal være forsynet med
navn og adresse for at
kunne finde optagelse.
Anonyme indlæg går lukket
i papirkurven.

INDHOLD Nr. 5 1966

Kære læsere!	78
Kontingentet stiger ...	79
Kløver-rebus	81
»Ooondskyld, frooken« ..	82
Tovværk	84
Patruljehjørnet	86
Hvis det tordner	87
Biernes forunderlige liv ..	88
Småtterier	92
Tinka	92
To spændende indby- delser	93
De vandt den »internat- tionale« konkurrence 94	
Hallo, 15—18-årige	94
Postboks	95
Det stod i avisen	95
Til lykke, Trille	96

Kære læsere!

Søren – det er min gode ven og
genbo på 5 år – holder forfærdeligt
meget af at snakke. Flere gange i lø-
bet af dagen kører hans go-cart på
fliserne og få sekunder senere ringer
dørklokken. „Må jeg kom' ind og
snak“! Og det må Søren som regel.

Vi snakker om alt mellem himmel
og jord. „Hvorfor har du kun een
gang, vi har da tre hjemme, og det er
det rigtigste“. – Det er muligt, at det
er rart, jeg er personlig glad for, at
jeg kun har en at skulle gøre ren.
„Hvorfor har du tre køkkenborde,
min mor har to, og det er det rigtig-
ste“. Javel, men jeg er nu alligevel
glad for mine tre, omend det tredje
ikke er stort. „Hvorfor har du en hel
sten foran din pejs, vi har mange
små hjemme, og det er det rigtigste“.

„Hvorfor kommer du kardemom-
me i dine kager, min mor kommer
da „kardemumse“ i, og det er det rig-
tigste“. Nu vil en eller anden måske
nok spørge, om jeg ikke snart er træt
af at høre, at hvad Søren har hjem-
me, er det rigtigste. Nogen vil måske
oven i købet stemple Søren som en
uartig dreng, der ikke rigtig har lært
endnu, hvor høflighedens grænser
sætter ind.

Jeg er ikke spor træt af Søren –
tværtimod morer det mig at høre,
hvad der denne gang er „det rigtig-
ste“, for jeg ved, at der ikke ligger det
fjerneste uartigt i Sørenes udtalelser,
og heller ikke nogen form for nedvur-
dering og forklejning af det, som er
mit. Det er blot anderledes.

Søren er lige præcis i den alder,
hvor han for alvor begynder at op-
leve omverdenen og en masse nye
indtryk vælter hen over ham, og så
må han ty til en sammenligning med
det, han kender til – sit hjem – som

altid har været den betryggende ram-
me om hans færden og stadig er den
trygge baggrund, stedet, hvorfra hans
ekspeditioner udgår, og stedet, hvor
han samler sine indtryk og drager
sine paralleller. Efterhånden som Sø-
rens verden vokser, bliver hjemmet
ikke den eneste målestok.

Men hvorfor nu drage Sørenes og
min snak frem. – Jo, fordi alt for
mange af os er slemme til at betragte
vore omgivelser med vor egen person
i midten. Hvor mange gange i dag-
ligdagen drager vi ikke en forhastet
slutning i en eller anden sag, hvor vi
dermed kommer til at såre andre, el-
ler bilder os selv ind at være centrum
for begivenheden.

Også i forholdet til vore kamme-
rater er vi måske ikke helt vokset fra
den kedelige vane at bringe os selv i
centrum, at foretage sammenlignin-
ger, som falder uretfærdigt ud til vor
egen fordel på kammeraternes be-
kostning.

Som spejder lover vi at ville være
gode kammerater. Det at være en
god kammerat hænger nøje sammen
med dette at kunne stille sig selv i
baggrunden og ikke betragte egne
handling som „det rigtigste“. Kam-
meratskab har også noget med tole-
rance at gøre, tolerance og forståelse
over for andres meninger og ting, så
vi ikke udelukkende betragter vort
eget, som det eneste saliggørende.

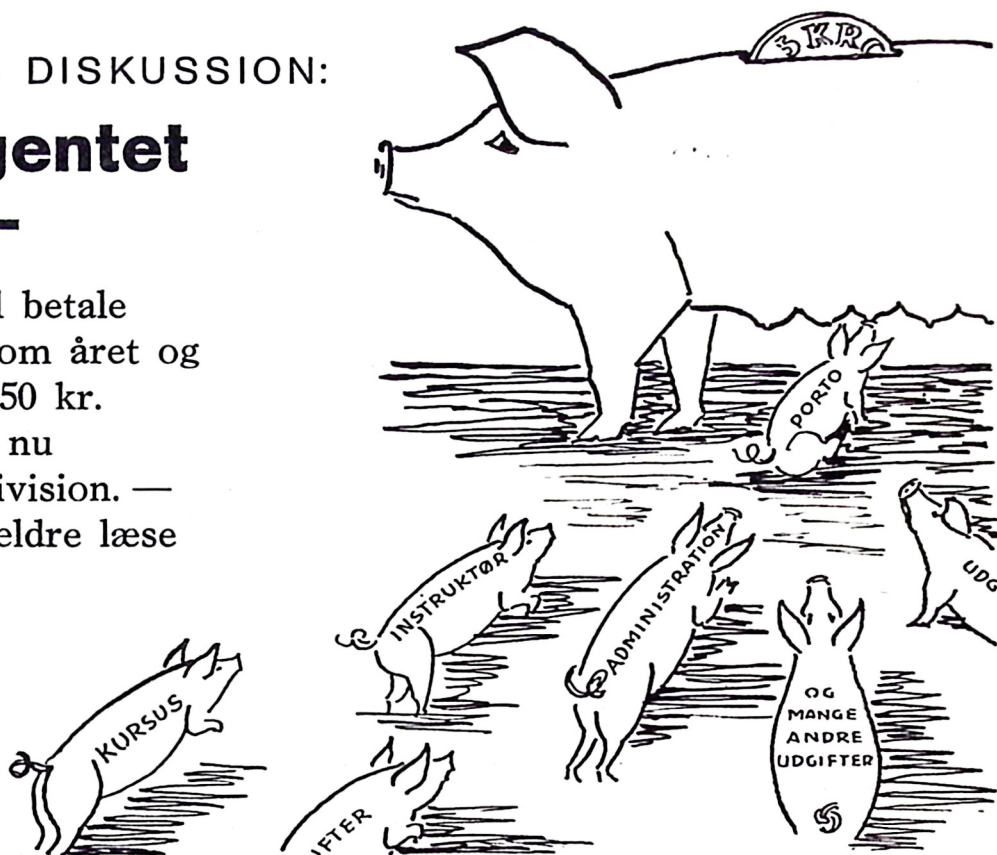
Tolerance er noget forfærdeligt
svært noget – men noget, som verden
råber på – og som vi som spejdere
har en stor mulighed for at kunne
yde og forøge, hvis vi vil undlade at
se på os selv og vort som „det rigtig-
ste“.

Søren og jeg begynder i morgen at
snakke tolerance. ella.

MÅNEDENS DISKUSSION:

Kontingentet stiger —

Spejderne skal betale 5,50 kr. mere om året og blåmejserne 3,50 kr. mere om året nu til korps og division. — Lad jeres forældre læse med her.

— Skal kontingentet stige, siger du — så skal jeg hjem og ha' sat lommepengene op..... Hvis far altså vil være med til det.

Sådan lød kommentaren fra en spejder, da hun hørte om den forestående kontingentforhøjelse. Men inden Hanne, tilfældigt udvalgt blandt korpsets 22.500 medlemmer, nåede hjem med budskabet om kontingentforhøjelsen fra 1. september — besluttet på korpsrådsmødet i april — sludrede vi lidt om kontingent sammen.

— Ved du, hvad dit kontingent bruges til?

— De penge, vi betaler for at være spejdere, får vor tropskasserer. Vi får lov til at beholde lidt til patruljekassen, og jeg tror også nok, at tropskassereren beholder lidt, inden han sender pengene videre til division og korpskontor.

— Hvad tror du så korpskontoret bruger pengene til?

— Vi får blad, og så har vi „Jægergården“ og

vist nok også andre steder, og så sørger de også for, at det hele går, som det skal.

— Skal du selv betale dit kontingent?

— Jeg betaler halvdelen, mor resten. Min patruljefører betaler selv det hele, mens to får alt hjemme, og så er vi to, der selv betaler noget af det.

— Synes du, det er mange penge, du skal af med?

— Vi betaler 10 kr. i kvartalet, og lige når jeg har betalt, så synes jeg nok, at det er meget, men så siger mor, at det jo kun er to biografbilletter i kvartalet, og så er det jo ikke så galt.

Nærmere besked ønskes!

Tropskassereren får pengene, sagde Hanne. Og hvad siger så tropskassereren. Vi har slået ned på tropskassereren for Soltroppene i Holbæk, bankkasserer J. Christiansen.

— Det er ikke meget, vi her hos os beholder af

de penge, vi modtager. Ca. 1 kr. pr. medlem, men det varierer jo fra trop til trop, alt efter hvor stort kontingentet er. Vi har omkring 150 spejdere og blåmejser, og vi betaler ca. 1500 kr. om året til korpset.

– *Synes De, at det er et stort beløb?*

– Det er det muligvis ikke, men jeg synes, at vi ved for lidt om, hvad pengene anvendes til. Spørger vi, får vi det svar, at det er til førertræninger, blad, vedligeholdelse af lejrpladser og hytter og til administration.

– *De kunne altså tænke Dem en nøjere orientering?*

– Ja, ærlig talt, så tror jeg, at vi er mange, som gerne så en nærmere forklaring på, hvad korpsets midler anvendes til, og hørte om baggrunden for stigningen.

Udgifterne steg med 100.000 kr.

Ingen er nærmere til at give en forklaring end korpsets administrationschef, fru Valborg Sandberg, København.

– *Hvorfor stiger kontingentet?*

– Når vi har afsluttet regnskabet for det år, der er gået, prøver vi at beregne de udgifter og indtægter, korpset vil få i det nye år. Det er ikke så svært, når vi har tallene fra sidste år og ved, hvilke planer korpsets ledelse har. Helt nøjagtigt kan det selvfølgelig ikke blive, fordi vi ikke ved, hvor meget priserne vil stige, og vi må også altid være forberedt på uforudsete udgifter. Disse beregninger er det, man kalder for et budget.

Budgettet for 1966 viste desværre, at udgifterne ville stige med ca. 100.000 kr. mere end indtægterne. Derfor var en kontingentforhøjelse nødvendig.

– *Hvor meget skal korpset have mere i kontingent?*

– Alle skal betale 50 øre mere om året til divisionen, og til korpset skal blåmejsersne betale 3 kr. mere om året og spejderne 5 kr. mere om året. Det er stigende udgifter til „Pigespejderne“, der er grunden til, at spejdernes kontingent stiger mere

end blåmejsersnes. Korpset skal herefter have 15 kr. årligt fra blåmejsers og 21 kr. for spejdere.

– *Skal betalingsterminerne lægges om?*

– Vi vil gerne forenkle administrationen ved at lade flokke og troppe afregne kontingent tre gange om året mod som nu fire. Vi sparer ikke alene tid for tropskasserere og førere, men vi sparer også porto. Der skal nu betales 1. september, 1. januar og 1. maj. Derved kommer I ikke til at betale lejrkontingent og almindelig kontingent samtidig. Vi har ikke forhøjet til 1. juli, som vi plejer, men først fra 1. september. I stedet opkræves et lille ekstra kontingent for september.

– *Korpset får mange penge ind – men hvad bruger I dem så til?*

– Ja, det er mange penge, der går gennem korpsskassen. – Tænk, om førerne skulle have løn, hvad de jo ikke får. – Vi må hele tiden spørge os selv, om de udgifter, vi har, nu er nødvendige. Ser vi på de opgaver, korpset arbejder med, kan vi opdele dem således:

Samarbejde og kontakt

- 1) mellem vore blå i alle led af korpset,
- 2) med andre organisationer,
- 3) med offentlige myndigheder og samfundet i det hele taget,
- 4) og på det internationale plan.

– *Hvor sker stigningen særligt?*

– Kursusudgifterne stiger, da flere førere ønsker at komme på førertræninger. Instruktørudgifterne stiger, fordi der er ansat en ny instruktør, der bl. a. skal arbejde med „Nye veje“. Administrationsudgifterne stiger, bl.a. fordi vi har fået den leder af kontoret, som vi har savnet i 1965. Og endelig vil de væsentlige portoforhøjelser i 1965 slå igennem for alvor i år. Alt andet stiger jo desværre også.

Det internationale samarbejde udvides stadig og præges i år af verdenskonferencen i Japan.

Nu har jeg fortalt lidt om økonomien, men kunne det så ikke være spændende i de næste numre at høre lidt om, hvad korpsets ledelsen egentlig laver?

– *Tak for hjælpen og ideen, vi skal tage den op til overvejelse!*

KLØVERARBEJDET

En rebus-opgave til alle pigespejdere!

Kløver- grenens troppe

Det er ikke nødvendigt,
at være kløverspejder
for at deltage
i denne rebus.

Når du har løst opgaven,
har du navnene
på de kløvertroppe,
der i øjeblikket
er tilmeldt korpsset.

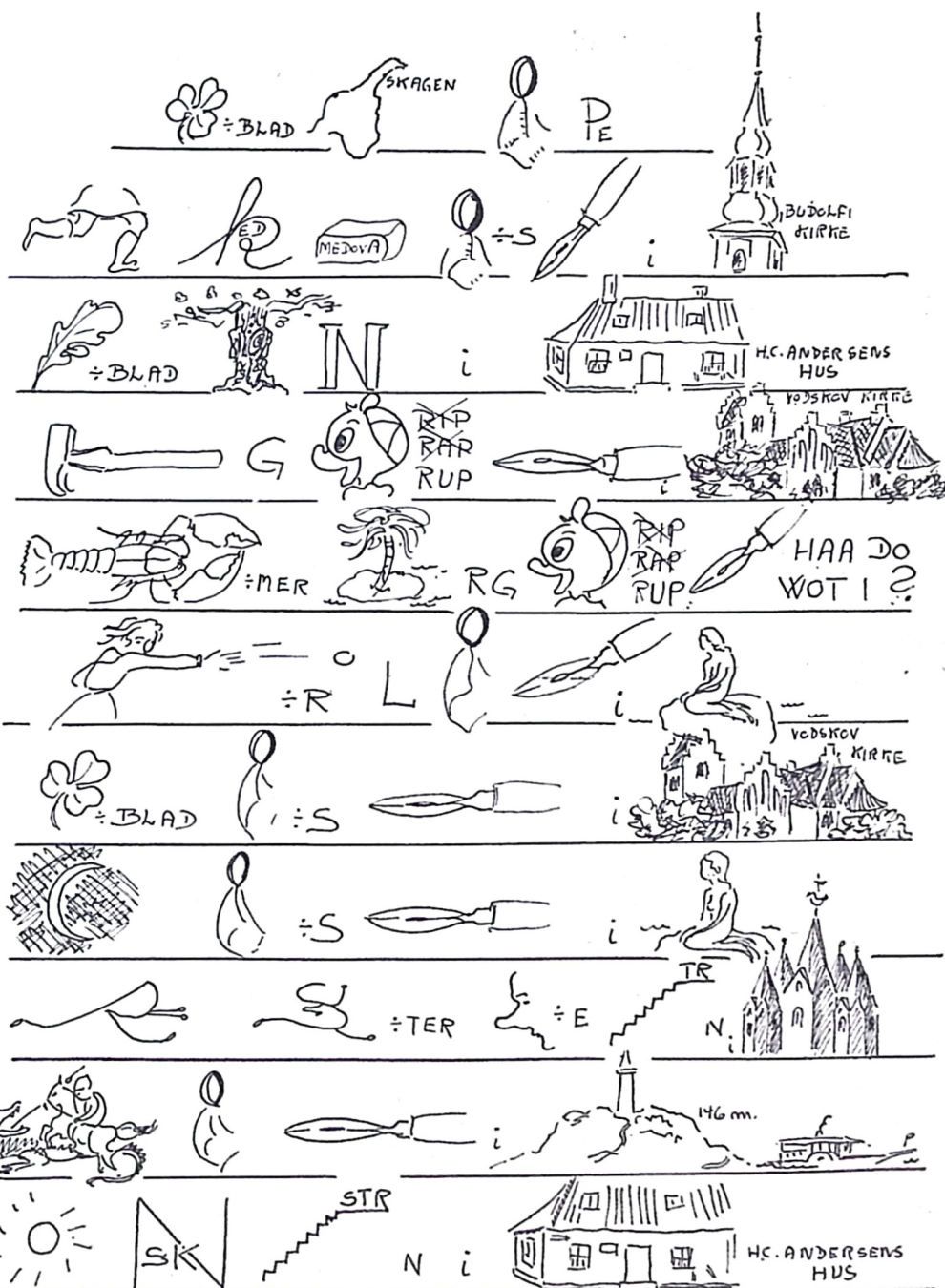
Kan du ikke selv løse opgaven, så spørg din TF, hun kan sikkert hjælpe dig.

Løsningen på rebussen bedes indsendt inden d. 15. september, og kuerten mærkes „Kløvergrenens troppe“, til

Fru Lilian Marcussen,
Sønder Allé 36,
Ålborg.

Jeg elsker at få breve.

Kløverudvalget
har to be-
skedne præmier
til de heldige,
den ene til
kløverspejderne,
den anden til
alm. troppe.

„Oondskyyld, frooken...”

Kender du din by? Ved du, hvornår museet har åbent, hvornår bussen til Bykøbing kører, og hvor huset med guldhanen på skorstenen ligger?

„Og sagde han „Oondskyyld frooken“.

På lang afstand kunne Kissers stemme høres. Hun var ved at knække sammen af grin. — „Ja, jeg ved nu ikke, hvor by-hallen ligger. Vi har da i hvert fald ikke nogen hal.“ Resten druknede i enorme fnis. Det var åbenbart noget helt ustyrligt morsomt, „Misserne“ havde oplevet.

„Sig mig, hvad er det for noget morsomt noget, I har oplevet,“ spurgte jeg forsigtigt, da patruljen nåede ind i lokalet.

„Jo, begyndte „Mjav“, stadig halvkvalt af grin, „vi mødte altså en dansk-amerikaner, som spurgte os om vej, og han snakkede altså sjovt.“

„Nåh, men I viste ham vel på vej,“ forsøgte jeg mig. „Du vil måske selv kunne fortælle, hvor „by-hallen“ ligger,“ kom det pågående fra „Mons“.

„Sagde du ikke lige før, at det var en dansk-amerikaner, I havde truffet?“ — „Jo.“ — „Jamen, så ved du da også, at „town-hall“ på engelsk-amerikansk betyder „rådhus“ — og du skal ikke komme her og fortælle mig, at du ikke ved, hvor rådhuset ligger.“

„Nåh, nej. Tror du, det var det, han mente?“ — „Ja“. — „Så var det egentlig synd, at vi ikke tog os pæner af ham.“

„Ja, ærlig talt. Men sig mig lige en gang. I kender da vel jeres by så godt, at I kan vise fremmede rundt, ikke sandt?“

Hele patruljen råbte i munden på hinanden om, at de i hvert fald sagtens kunne finde rundt og forklare andre, hvilke veje, man skulle benytte for at komme til de forskellige seværdigheder.

Jeg må indrømme, at det egentlig var en kærkommen inspiration, jeg der fik, for jeg var ærlig talt ikke

for godt forberedt til tropsmødet. Jeg greb chancen — bad patruljerne forholde sig i ro et øjeblik, strøg over til telefonkiosken på den anden side af gaden og ringede flaks til min kusine, som igennem flere år har boet i udlandet, og derfor udmærket kunne agere udlænding. Jeg satte hende ind i situationen, og hun lovede at fremskaffe tre veninder, som alle ville „give“ den som udlændinge på gaden i vor by. Vi aftalte et tidspunkt, hvor de skulle være der, og jeg strøg tilbage til tropslokalet.

Mødet forløb på sædvanlig maner, indtil det aftalte tidspunkt nærmede sig. Patruljen fik nu ordre til at gå ned til stationen og tilbage igen. Undervejs skulle de blot se sig godt om.

Der gik en halv times tid, så kom den første patrulje tilbage. Deres humør var ikke særlig højt, for de havde mødt en „brasiliansk“ dame, som havde spurgt om vej til byens nye krematorium. Beskæmmede måtte de meddele, at de faktisk ikke vidste, hvor det lå henne, og derfor ikke havde kunnet vise hende vej. Den næste patruljes humør var lidt højere. De havde truffet en „holandsk“ dame, som bad om at få at vide, hvor museet lå henne, og hvornår dette havde åbent. „Ridder Ro“ havde, mente hun da, vist hende på den rette vej og oven i købet på sit bedste skoleengelsk. Men hun vidste nu ikke, om museet havde åbent.

„Misserne“ kom tilbage — de havde truffet en „italiensk“ dame, som skulle besøge en dansk familie på en gård ude i oplandet. De havde taget sig vældigt sammen og fulgt damen til stationen og fundet ud af, hvilket tog, damen skulle med for at nå frem, og „Mons“ fandt, at hun havde overgået sig selv, fordi hun i en telefonbog ved stationens telefonkiosk

havde fundet nummeret på en taxa i den stationsby, damen ville nå til, og hvorfra der var et godt stykke at gå ud til den gård, som damen skulle besøge.

Efter lang tids venten kom endelig den fjerde patrulje „Aberne“. — Jo, nu skulle vi bare lige høre. De havde mødt en skotsk dame, som de nær aldrig var „sluppet af med“, sagde de. Damen havde spurgt om vej til et godt hotel, og „Aberne“ havde da vist hende vej til „Grand Hotel“, men da de havde været nede på stationen og var på vej hjem, traf de hende igen. Der var ingen ledige værelser på „Grand Hotel“, hvorfor damen gerne ville anvises et andet hotel. Der var Landmandshotellet. Nej, det havde damen allerede prøvet. Nå, jamen så var der Missionshotellet. „Aberne“ viste endnu en gang vej, men damen insisterede på at blive fulgt til hotellet, så „Aberne“ måtte følge med. Det var på en måde heldigt, for Missionshotellet havde også alt udsolgt. Da den skotske dame nu var et sammenbrud nær, havde „Aberne“ tilbudt at vise hende bybussens stoppested, så hun kunne tage ud på badhotellet uden for byen og høre, om der var plads der. — Derfor havde det været så længe, inden de kom tilbage.

Vi snakkede derefter om, hvor krematoriet lå henne, og hvornår museet holdt åbent, og nævnte også, at byen har et turistkontor, som er vidende om hotelsituationen i byen.

Der var endnu et kvarter tilbage, inden vi skulle slutte. Hver spejder fik nu til opgave at tegne en skitse over gaderne i deres bydel. —

Resultatet var ikke det allerbedste. — Så vi blev enige om, at vi til næste tropsmøde alle vil bruge øjnene grundigt, så vi kan lære vor by rig-

tig godt at kende — ikke alene, hvor de enkelte ting ligger, men også lære vore seværdigheders historie, åbnings-tider og lignende at kende.

„Dem har vi da ikke mange af, så det bliver en let opgave,“ fastslog „Ridder Rap“. — Nok er vor by ikke stor, men alligevel er der mange interessante træk at berette om, at vi kunne fylde adskillige sider dermed.

„Hvem forestiller forresten den statue, vi har nede ved indgangen til „Norre Park“, spurgte jeg. „Mons“, der nu havde fået blod på tanden efter et lege „guide“, mente, at det var Chr. den 4., mens „Pjevs“ var overbevist om — hvad også rigtigt er —, at det var Frederik den 7., og at han stod der, fordi han var Grundlovens far.

„Ved I forresten, at præstegården ved siden af kirken anses for at være et af de fineste eksempler på dansk arkitektur fra omkring 1900,“ spurgte „Manse“, synlig stolt over sin viden. — Og nu vrimlede det frem med oplysninger om byens bygninger og historiske ejere.

Den eneste, der havde siddet og

ikke taget del i snakken, var „Kisser“. Hun sad og stirrede på huset overfor. Nu kunne hun ikke dy sig længere. — „Hvad i alverden betyder de mærkelige bogstaver under gadenummeret derovre?“. — „Hvilke bogstaver?“. Der står „matr. nr. 7 ak, G kj“.

„De betyder „matrikelnummer 7 ak, Grønneby købstadsjorder“. Det vil du kunne se mange steder, at der under gadenummeret står sådanne tal. Fra gammel tid er landet nemlig opdelt i matrikler, hvilket vil sige, at hvert stykke jord inden for en by har fået sit nummer. Det første bogstav efter tallet refererer til den oprindelige ejendom, og det andet, hvis der er et bogstav mere, betyder, at den oprindelig ejendom er blevet delt i flere stykker. „Grønneby købstadsjorder“ betyder, at det pågældende jordstykke ligger på de jorder, som hører ind under Grønneby købstads jord.“

„Nede ved bageren sidder der en plade med bogstaverne „G.K.V.“, og der står også nogle tal på den,“ sagde „Lasse“. Hvad betyder de så? —

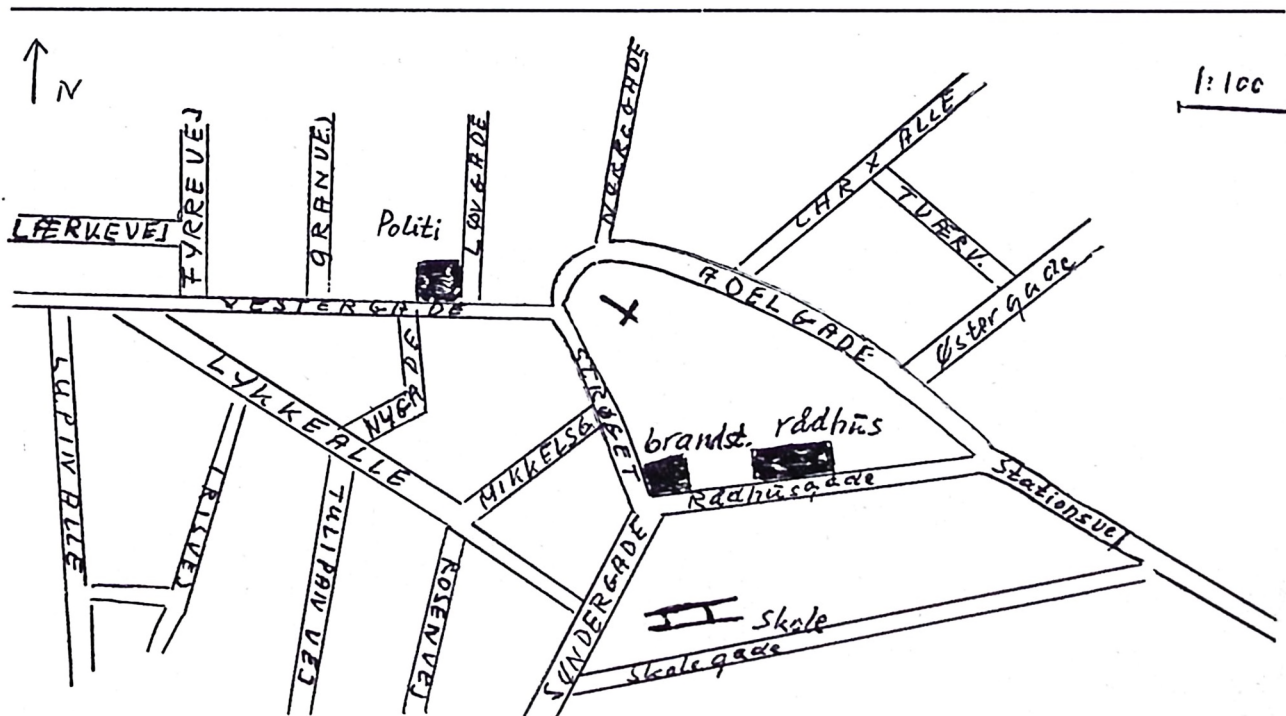
„G.K.V.“ betyder Grønneby kommunale Værker og pladen sidder der, fordi de kommunale værker har ledninger og kabler samlet der. Tallene hentyder til afstanden til disse kabler.“

„Ridder Rap“ fastslog, at hun hellere måtte revidere sin opfattelse af sin by, for der var jo i grunden mange ting at huske på, ikke blot seværdighederne, åbnings-tiderne, bussernes køreplan, gadernes beliggenhed, men også alle de mange mærkelige skilte og sjove ting på husene rundt om i byen.

„Misserne“ forkyndte, at de ville køre rigtig meget rundt byen og se, hvad der var, og så ville de lave en scrapbog med kort og tekst og andre nyttige ting, når det gjaldt kendskab til byen.

— — —

„Hvis vi nu klarer den godt, giver du os så et mærke for det i prøvebogen, så vi har det punkt til 2. kl. prøven hjemme,“ spurgte Mons. — „Ja, hvis I virkelig vil sætte noget ind derpå.“ „tropshunden“.

„Aberne“'s skitse af den indre bydel i Grønneby. Den er nogenlunde rigtig, omend lidt „fortegnet“ omkring kirken.

Tovværkshusflid

med Niels Næve ©

Prop til flasken og låg til krukken

I det foregående er blandt andet vist nogle krukker og flasker klædt med forskellig katning, og det vil i mange tilfælde være rart, hvis man kan sætte prikken over i'et med en prop eller et låg, der svarer til det øvrige arbejde.

Kan man ikke på anden måde finde et passende låg, vil man i en hobbyforretning kunne købe en meget stor prop, der flækkes med en sav, hvis den er for tyk. Med groft og fint sandpapir slibes proppen, så den passer nøjagtig som låg til krukken.

Hvis krukkenes låg skal klæbes med katning, splejses et lille øje på tampen af arbejdsgarnet, og det fastgøres i ringform ved hjælp af knappenåle på midten af låget. Derefter lægges katning, idet man passer på ikke at stramme halvtikkene for meget, da katningen ellers ikke vil komme til at ligge fladt. Kniber det at holde styr på arbejdet, må man hjælpe sig med knappenåle.

Når man er nået ud til kanten af låget, fortsættes halvvejs ned langs kanten, hvorefter garnet besættes, og tampen skjules.

Bagefter fjernes nålene, og katningen gøres rigtig fast med lim under pres. For at få dette strammet ned langs kanten og få det til at ligge fast på dette vanskelige sted, kan man atter hjælpe sig med knappenåle.

Der er stadig et lille hul i midten af låget, som ikke er klædt med katning. Det kan passende dækkes af et kugleformet tyrkerknob, hvis to løse tampe trækkes gennem huller i låget og knobes på undersiden.

Abenæven er også et tyrkerknob

Den enkleste form for det kugleformede tyrkerknob er abenæven, der vel nok er bedst kendt som vægt i redningsreb.

Med en tamp, der er ca. 12 gange knobets omkreds, tages først tre tørner mod solen omkring de første tre parter. Igen drejes arbejdet 90 grader, og der tages tre tørner med solen, idet tampen føres uden om det andet sæt rundtørner og under det første sæt rundtørner. Derfor skal knobet trækkes sammen til en smuk kugleform, hvilket må gøres bugt for bugt — eventuelt ved hjælp af en spidstang. Man kan fylde knobet lidt ud ved at indlægge en kerne af passende størrelse, f. eks. en kugle af sølvpapir.

Fig. 2: Der er et ganske specielt tyrkerknob, som er særligt egnet til dekorative propper. Det hedder „det sammentrængte tyrkerknob“, og vi håber ved lejlighed at kunne bringe en vejledning i fremstillingen.

Bemærk billedet længst til venstre, hvor proppen ses gennemboet af nogle stifter, der rager så langt ud, at de holder garnet fast på proppen.

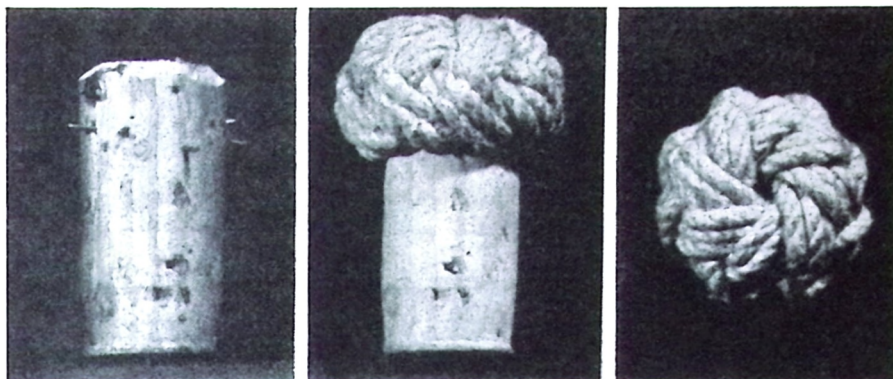

Fig. 3: Denne prop er dekoreret med et almindeligt sekslådt tyrkerknob med fem bugter. For at holde fast på garnet er proppen først forsynet med stifter, der rager lidt ud som vist på fig. 2 til venstre. Derefter er den beviklet med sejlgarn for oven for at give ekstra fyldighed og for at dække stifterne. Til slut lægges tyrkerknobet på.

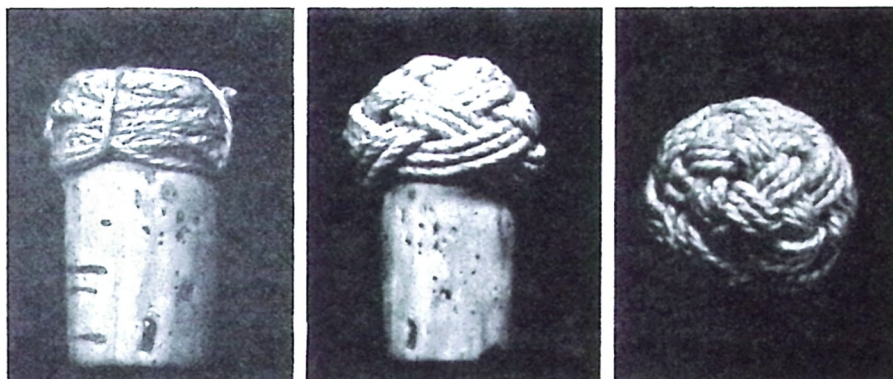

Fig. 4: Fremgangsmåden ved klædning af et låg med rosetformet katning. Se teksten på modstående side. Således kan man også påbegynde klæbning af en flaske eller krukke fra bunden.

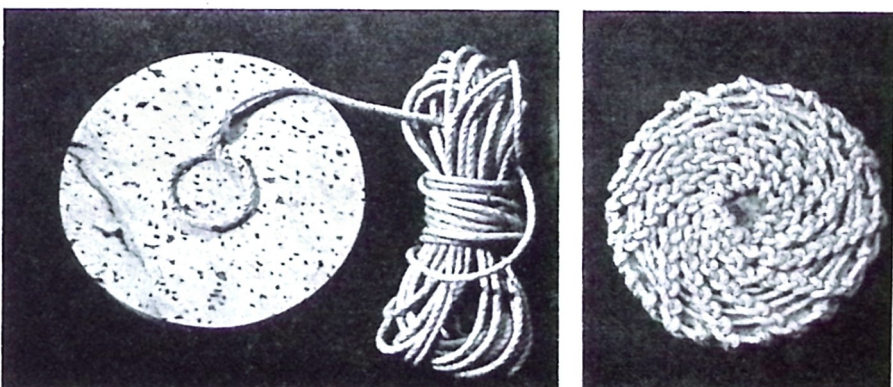
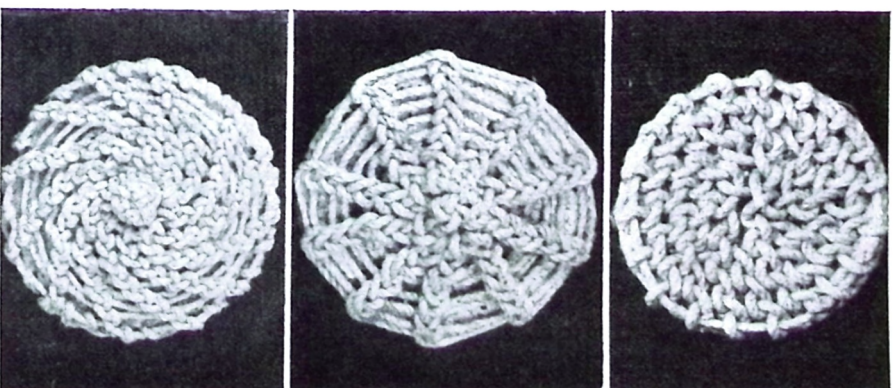

Fig. 5: Eksempler på låg dekoreret med katning. Til venstre åben halvtikkatning påbegyndt ved lågets midte. Bemærk det spiralformede monster. Til højre lukket halvtikkatning påbegyndt ved lågets midte. Til højre åben halvtikkatning med groft hampegarn påbegyndt ved lågets kant.

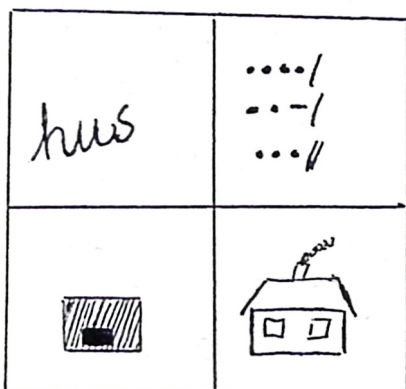
Patrulje- HJØRNET

To fluer med et smæk

Når I samles til patruljemøde igen, så tag et stort stykke karton med, en saks, lim, gamle blade og aviser og lignende.

Kartonen deles op i små stykker — ca. 6 cm×3 cm — og anvendes som

kort. De samles i sæt på fire kort til hver.

På et sæt kort kan f. eks. skrives ordet „hus“, på det næste tegnes et hus, på det tredje skrives morsetegnene for hus og på det fjerde korttegnet for hus. Ting som kirker, jernbane, broer, løvskove og lignende kan også bruges. (Førerbladet — Norges KFUM).

Kortene kan spilles på mange forskellige måder, sjoveste måde er den måde, jeres patrulje selv finder på. Til at begynde med kan I dele kortene rundt og samle dem hjem i stik med fire i hver, ved at spørge hinanden: „Har du korttegnet for kirke“ o.s.v.

Efterhånden, som I bliver skrapere til at kende morsetegnene og kortsignaturerne, må I finde på sværere spilleformer. Træning får I hvert fald.

Kimsleg på en anden måde

Patruljen deles i to hold — endnu bedre er det forresten, hvis I er to patruljer sammen. — Det ene hold er „politibetjente“, og det andet hold er „tyve“. De to hold placeres med stor afstand imellem. Midtvejs mellem de to hold ligger 15 forskellige ting på gulvet. „Politibetjentene“ vender sig om, og imens må en af „tyvene“ fjerne en af de 15 ting. Betjentene vender sig, og den „betjent“, som først finder ud hvilken ting, der er forsvundet, må forsøge at fange „tyven“, der skal blive stående ved de 15 ting midtvejs, indtil betjenten har fundet ud af det. Tyven må sætte alt ind på at komme ind på sin plads for ikke at blive taget til fange og udgå af legen.

Er „spejderlommen“ i orden?

I jeres patrulje er I naturligvis altid reglementeret påklædt, så det følgende har sikkert ikke interesse for jer, selvom I naturligvis er velkommen til at læse med, og måske I kan bruge ideen til noget andet.

Vi danner en ring og går rundt i ring, mens vi synger en sang, patruljen eller hele troppen for den sags skyld, kan udenad. Inden i ringen ligger der tørrede ærter eller lignende i et antal, der er een mindre, end I er spejdere.

Patruljeføreren eller tropsføreren står udenfor ringen med en stok. Når hun banker i gulvet med stokken, standser sangen, og det gælder nu om at sikre sig en af ærterne inde på midten. Den, som ikke får en ært, må melde sig til tropsføreren eller patruljeføreren for at få konstateret, om hun er reglementeret påklædt og har „spejderlommen“ i orden.

Klarer hun den, kan hun f. eks. overtage hvervet som leder og foretage eftersynet af den næste. Husk at fjerne en ært, hver gang der går en ud. — Hvis man ikke er reglementeret, må man tilbage i ringen. Man

Jordslåede telte

Det er årstiden for jordslået tøj. — Mange har været ude for at måtte pakke telte sammen i klam tilstand eller i en tilstand, hvor „bare“ teltets græskant var fugtig. Resultatet er blevet, at teltene er blevet jordslåede på mindre stykker eller over det hele.

Gode råd kan være dyre.

Hvis jeres patruljetelt og lille køkkentelt er blevet jordslået, er der dog en lille chance for at I kan mindske skaden.

Det første, der skal ske, er en grundig afbørstning af pletterne, fortæller „Statens Husholdningsråd“. Dernæst kan der foretages en vask af pletten med et selvvirkende vaskemiddel (2–3 gange normal koncentration), men det må ikke for teltets vedkommende ske i forbindelse med kogning. Af hensyn til teltets imprægnering bør vaskning ske i koldt vand.

Hvis pletterne er af ældre dato kan de behandles med en opløsning af 1 spsk. vinsyre i 1 dl vand (kogt, koldt vand) med påfølgende grundig skylning og tørring. Det sidste, ved I, er af meget stor betydning.

kan også lave et pointssystem, hvor højeste point, f. eks. 10, gives for helt reglementeret påklædning og spejderlommen i orden.

Legen kan varieres med, at knapper og distinktioner og lignende lægges ind. Den, der f. eks. får en knap, skal se efter, om de øvrige deltageres knapper er i orden.

Det kunne jo godt være, at den spejder, der hver gang glemmer sit knobbånd, husker det næste gang.

* * *

Regnbeskytter

Årets sommerlejr blev for mange en våd fornøjelse — for dem, der først nu drager på lejr, må vi håbe, at bygerne venter med at falde ned, til de sidste sommerlejr er overstået.

Men det er muligvis for voldsomt et forlangende for vejrguderne. Skulle de trods vore håb og alligevel lade regnen falde, må vi forsøge at gardere os mod den på anden måde.

Med lidt snilde — og lidt humør — kan man lave sig en ideel lejrparaply! Det er ikke nogen vittighed, det kan lade sig gøre, lige så vel, som man kan lave et godt brændeskjul.

Princippet er faktisk det samme. Der skal først laves en sekskantet ramme af seks lige lange og lige tykke pinde, som besnøres sammen til rammen. Desuden skal der bruges en lidt kraftigere og længere pind til håndtag.

Med snor trækkes der fra hvert af de tre hjørner en „stiver“ op over håndtagets top til de tre modsatte hjørner, og endelig laves der med passende mellemrum vandrette „omgange“ rundt om, som gør det ud for „bund“ til at lette i.

Med bregner, gran, siv, eller hvad der nu ellers er for hånden af naturmateriale, kan selve paraplyen nu flettes.

Skulle vejrliget brat slå om til strålende sol, kunne paraplyen måske tjene som parasol eller læskærm.

*Good Better Best
never let it rest
until Good is Better
and Better Best.*

(Lady Baden-Powell.)

Hvis det tordner...

AUGUST måned får skyld for at være den måned, hvor det erfaringsmæssigt tordner mest — og navnlig lynner mest. Netop i august måned kan man opleve at se det lyne uden medfølgende tordenbrag. — Nogle steder i landet kaldes den slags lyn for „kornmodlyn“, refererende sig til den tid på året, hvor kornet modner.

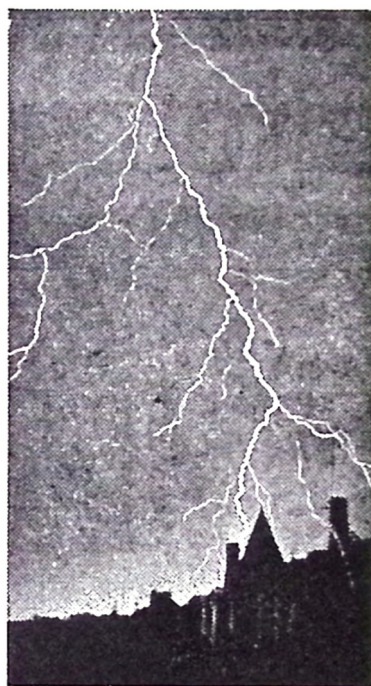
Men hvad sker der mon egentlig, når det lynner og tordner? Mange af jer har sikkert lagt mærke til, at før et tordenvejr kan det være meget varmt. En betingelse for, at det kan blive tordenvejr — meteorologisk set — er netop, at der er en kraftig varm luftstrøm, som trækker opad. Når den varme luft stiger til vejrs, blander den sig med den omgivende kolde luft. Den gnidning, der opstår, når de varme og kolde luftpartikler mødes og opstrømmens splintrang af de store vanddråber i luften skaber elektrisk spænding, som vokser i takt med mængden af den opstrømmende varme luft. Pludselig får vi den elektriske udladning: lynet. (Læg forresten mærke til, hvordan dyrene fornemmer denne spænding, længe før udladningen sker.)

Når udladningen — eller lynet — rammer jorden, sker der en mægtig kortslutning med jorden, hvorpå det egentlige lyn, hovedlynet eller tilbagelynet, vokser op fra jorden så hurtigt, at vi ikke når at opfatte det. Det sker på en 40 milliontedel sekund.

Den gennemsnitlige længde på et lyn er 2–3 km, og temperaturen i et lyn kan være 15.000 grader, så det er ikke sært, at der opstår brand, hvis lynet slår ned i brændbart materiale.

Når et lyn bliver til mellem en sky og jorden eller springer i en sky, opvarmes luften og udvider sig med eksplosionsagtig fart. På den måde opstår tordenbraget, som kan hjælpe os med at bestemme lynets afstand. Man tæller sekunder mellem lyn og torden og dividerer med tre. Derved får man afstanden i kilometer.

Der går store energimængder tabt i tordenskyerne. Et lyn alene kan kræve 4.000 hestekræfter. I én tordensky kan der spildes en million hestekræfter. I et tordenvejr af „almindelig størrelse“ frigøres energi svarende til to atombomber af „almindelig“ størrelse. En positiv side ved

tordenvejr er, at hvert lyn frigør saltpeter til planterne. — I hele verden drejer det sig om ca. 100 millioner tons.

Hvert andet sekund døgnet rundt kommer der et tordenvejr til udbrud et eller andet sted på jorden. Det er ikke lige slemt alle vegne. På Java tordner det 223 dage om året, i Sahara kun een gang om året, og ved polerne kan der gå mange år mellem hvert tordenvejr. I Danmark tordner det „normalt“ 122 dage om året.

Lynvejr kan være fantastisk flot at se på. — (Der har i øvrigt knyttet sig en vis overtro til dette at se på lyn, for tidligere sagde man, at man blev blind af at se på lyn). For dem, som er bange i tordenvejr, må det være en trøst, at kun meget få mennesker bliver dræbt af lynnedslag. Man kan selv hjælpe med til at mindske faren ved ikke at anbringe sig under store træer, da det erfaringsmæssigt er et af de farligste steder, man kan opholde sig. Så må vi i øvrigt glæde os over, at efter tordenvejr følger i reglen en dejlig rensende og beroligende regn.

Biernes forunderlige liv

*Om arbejdsdeling hos bifolket,
det fløjtende dødningshoved og meget andet...*

AF TORBEN WOLF

De fleste af os kan nemt blive enige om, at honning smager dejligt — ja, nogle synes vel, ligesom bjørnene, at det er det bedste, de ved. Men det vil nu nok gibbe lidt i dig, næste gang du spiser en teskefuld honning, da at tænke på, at en bi for at skrabe den teskefuld honning sammen har måttet flyve ca. 2000 kilometer. For at samle nektar til bare et gram honning kræves omkring 7000 flyveturne mellem blomster og bikube, og hvis en enkelt bi skulle tilvejebringe et kilogram honning måtte den ud på en flyvetur svarende til jorden rundt seks gange!

Og honningen er jo langt fra det

eneste forunderlige i biernes summen-
de og arbejdsomme liv. Vi menesker mener jo, at det menneskelige samfund er det ypperste af naturens frembringelser. Men de statsdannende insekter som bier, gedehamse, myrer og termitter har også skabt samfund og de fungerer i hvert fald langt mere gnidningsløst end vort, og de er snese af millioner år ældre end noget menneskeligt samfund.

En halv million æg...

som bekendt findes der i en bikube en dronning, nogle hanner (de såkaldte droner) og en masse arbej-

dere, sædvanligvis fra 50.000 til 80.000.

Dronningen, kubens herskerinde, lægger i sit sædvanligvis 3—4 årige liv omkring en halv million æg og kan i forsommeren præstere 2000 æg dagligt. Koloniens eksistens er helt afhængig af dronningen. Hun udskiller fra en kirtel i hovedet den såkaldte dronningesubstans, som af ammebierne fordeles til alle kubens beboere gennem den føde disse ammebier uddeler. Hvis dronningen dør og fordelingen af dronningesubstans derfor ophører, svækkes arbejdslysten allerede efter få timer, og kolonien går til grunde, med mindre en ny dronning kan opdrættes.

Dronerne (hannerne) fører et behageligt, men kortvarigt driverliv, idet deres eneste opgave består i at forfølge nye dronninger på deres paringsflugt.

Vaskekoner og skraldemænd

Til gengæld har *arbejderne* noget at se til. 21 dage efter æglægningen klækkes den unge arbejderbi. Til at begynde med gør hun sig nyttig med husligt arbejde hjemme i kuben. Nogle er *rengøringsdamer*, der dels muger ud i udrugningscellerne, før dronningen lægger et nyt æg deri, dels renser og glatter de celler, hvori den kostelige honning opmagasineres for vinteren.

Andre er *renovationstroepper* eller kvindelige *bedemænd*, der fjerner bier, der dør inde i kuben eller honningsrøvere, der er dræbt af kubens vagtposter. Er disse dræbte røvere så store, at de ikke kan slæbes bort, f.eks. en mus, indbalsameres de i en harpiks samlet fra træknopper og bliver hurtigt i kubens tørre, varme luft til mumier, der ikke frembyder nogen fare for sundhedstilstanden.

Fodring, byggeri og køleteknik

Efter fem dages forløb modnes ammekirtlerne, og i den næste ugestid fungerer arbejderne som *ammebier*,

Hærværk mod
bistade, for-
voldt med sten.
Tre bifamilier
døde.

der fodrer de unge larver med den såkaldte dronningemælk. Derefter følger en periode, hvor arbejderne især fungerer som *ingeniørtropper*. Stående på række og geled udskiller disse murersvende det ene voksskæl efter det andet fra en kirtel på undersiden af bagkroppen, skællet spidnes på bagbensbørsterne, føres frem til kindbakkerne, og med en usvigelig nøjagtighed opmures skæl efter skæl til de vidunderlige sekskantede celler, der trods de ganske tynde vægge er stærke nok til at bære vægten af flere kilo honning.

På varme sommerdage vil vokscellerne imidlertid smelte, hvis de ikke afkøles. Dette sker ved, at *vandbærerne* bringer vand hjem til kuben og i en fin douche sprøjter det ud over vokstavlerne. Samtidig svirer de med vingerne, så fordampningen øges, og temperaturen falder.

På vagt for hus og hjem

Kubens *skildvagter* er fra 16–20 dage gamle. Den værdifulde honning må vogtes, og alle indtrængere (også bier fra andre kuber, der kendes på deres fremmedartede lugt) jages væk eller stikkes ihjel. Mens en bi uden vanskelighed kan trække brodden ud af et insekt, den har stukket, vil den uvægerligt dø efter angreb på mennesker og andre varmblodede væsener, idet brod og gift-

Dronningen har en særlig dronningecelle. Her er dronningen på vej ud af denne.

sæk da rives ud af dens bagkrop på grund af modhagerne på brodden.

Blandt de få fremmede, der er i stand til at skaffe sig adgang til biernes bo er aftensommerfuglen dødningshovedet. Af en eller anden grund virker høje fløjte-toner lam-mende på bier. Ved at suge luft ud og ind ad sin snabel kan dødningshovedet frembringe en pibende tone. Højt fløjtende kravler den ind i boet og skynder sig at fylde sin kro med honning og komme væk, inden de lammede bier kommer til sig selv.

I 20-dages alderen overgår arbej-

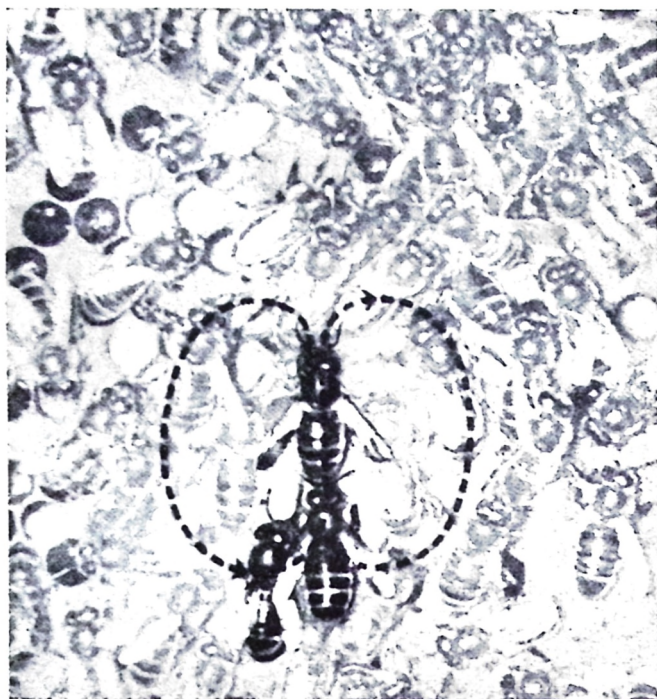
derbien til *forsyningstropperne*, der samler nektar og blomsterstøv til huse. Først foretager den korte orienterings-flyvture, hvorunder den indprenter sig kubens omgivelser, men kort efter tager den for alvor fat. Du har sikkert selv lagt mærke til, hvordan en bi, der efter besøg i blomsterne er helt overpudret med støv, kæmmer sig ren med forbenene og pakker blomsterstøvet sammen til et par store klumper på de såkaldte kurve på bagbenene. Blomsterhonningen eller nektaren bliver transporteret i en speciel mavesæk. Hjemme i kuben tørres den til honning. Det sker ved, at den som en tynd hinde bliver spredt ud over biernes tunger, og samtidig nedbrydes sukkerarterne.

Med sin rund-dans på tavlen er bien i stand til at fortælle de andre bier i kuben, hvor der findes blomster i bikubens nærhed.

„550 m, 135°/150° retvisende!“

Du har sikkert hørt om biernes sprog, deres evne til at meddele sig til hinanden. Oplysningen kan f.eks. lyde således: „Jeg har lige fundet et blomstrende kirsebærtræ 550 m herfra i retning stik sydøst“. Det går således til: Hjemkommen til kuben indleder spejderbien på den lodret hængende bikage en runddans, der forløber i et ottetal, hvis fundet er gjort i nogen afstand fra kuben. Retningen angives ved, at bien under visse dele af runddansen foretager vrikninger med bagkroppen. Vrikker den, mens den løber nedad, betyder det, at fundet ligger i retning bort fra solen (virker også i overskyet vejr, da bierne kan se solen bag skyerne). Foregår vrikningen undervejs opad, ligger fundet i retning af solen. Hvis den vrikker, mens den bevæger sig ad en skrålinje, der danner en vinkel med lodlinjen (den lodrette linje)

Bier, der udfører ottetalsdans. Når bien løber lige op, viser den, at føden findes i solens retning.

ønsker bien at angive, at denne vinkel er den samme som vinklen mellem retningen til fundet og retningen til solen. Afstanden markeres ved hyppigheden af vrikninger og dansens varighed, og kan angives med en usikkerhed på ganske få meter, selv om der er tale om afstande på op til 4 km. Endelig kan den duft, bien bringer med sig, give oplysning om, hvilke blomster det drejer sig om.

Honningbier som husdyr

Ikke alene den velsmagende honning, men også biens utrættelige flid livet igennem har været baggrund for menneskets usvækkede interesse for dette insekt. Bier findes afbildet på græske mønter fra år 300 f. Kr.,

de gamle israelitters forfættede land „flød med mælk og honning“, og et mindst 7000 år gammelt hulemaleri i Nordspanien viser indsamling af honning fra en birede. Måske er det malet i det svage lys fra en lampe med brændende bivoks. Denne er også det ældste kendte materiale til modellering og forsegling — såvel af dokumenter som husmoderens konserver.

Fra en primitiv begyndelse, hvor man holdt bier i udhulede træstammer, har biavl ved videnskabens hjælp efterhånden udviklet sig til et erhverv, hvis betydning ikke alene måles ved den mængde honning, der produceres, men som er helt uundværligt i landbruget (f.eks. kløvedyrkning) og i frugtavl, fordi hon-

Bierne sørger selv for ventilation i kublen ved at vifte. Foruden at skabe ventilation i kublen kan de »viftende« bier fortælle bierne, der er ude i marken, om hvor kublen ligger.

ningbierne hører til de vigtigste bestovende af blomster.

I gode år kan en biavl samle 50 kg fra et enkelt bistade. Til erstatning for den honning, der fjernes, forsyner biavlren naturligvis dyrene med sukker, så de har et tilstrækkeligt stort forråd til at klare sig gennem den lange vinter. Således sørger biavlren for sine husdyrs ve og vel, men får bierne lov til at være i fred? Herom kan du læse videre på siden.

PS. Billederne stammer alle fra en fortræffelig bog af Harald Doering. „Bierne by“, den koster 19,50 kr. og kan anbefales på det bedste.

☆

Kan vi være det bekendt?

Synes du ikke, at det var interessant at læse om bierne og alt det, som videnskabsmændene har fundet ud af om bierne? Proov så også lige at læse følgende indlæg, som vi har modtaget fra dr. phil. Ole Hammer, der er leder af Statens Biavlsforsøg, hvis forskning kommer biavlens til gode.

Til FDF og spejderkorpserne

Vi ser os desværre nødsaget til at bede om Deres hjælp vedrørende et ganske specielt spørgsmål: bifamiliers mulighed for en rolig overvintring.

Utroligt mange mennesker er jo bange for bier, hvorfor det desværre ikke er ualmindeligt, at noget i retning af en slags hævnfølelse lurar, når primitive mennesker i vinterhalvåret kommer ud for bistader, der står forsvarsløse et eller andet sted i skel, moser eller skovbryn. Desværre skal der kun uhyre lidt til at forstyrre bierne i deres vinterdvale, hvorfor de kåde drengestreger næsten altid er ensbetydende med død og ødelæggelse for bierne, og anselige økonomiske tab for biavlerne. Ja, der behøver end ikke at være tale om vold — blot rumsteren med rygsække, kogegrej m.v. på tagene og røg af bål lige i nærheden er nok til at ødelægge en hel bigård.

Statens biavlsforsøg, der har ca. 100 familier udstationeret adskillige steder eller mindre afsides steder i skovbryn og moser, har bitre erfaringer gennem mange år.

Som eksempler kan fremhæves:

I påsken 1965 blev vor mest værdifulde bigård på 21 stader i en skov nær Ganløse brugt som mål for ca.

1/2 m lange kastestokke. Et stade blev væltet og 6 familier døde. Da bigården i juli 1964 var opsat til et to-årigt afprøvningsforsøg med 5 hold à fire ensartede familier med dronninger, dels fra udlandet, dels som resultat af avlsarbejde, betyder hærværket ikke blot et øjeblikkeligt tab på 2.700 kr. (de bedste familier gav 62,6 kg honning), men at hele forsoget må kasseres og genopsættes med et års forsinkelse, hvilket omsat i et erstatningskrav sikkert vil blive en lignende størrelse.

Den 30.-31. januar 1965 campe-rede to drenge fra Brønshøj i en af vore bigårde i et skovbryn nær Hillerød. Trods advarsler fra nærmeste nabo blev de liggende natten over med bål mellem staderne, der blev brugt til at sætte fra sig på. Fire familier døde, hvilket omregnet efter årets ret gode honninghøst betyder et økonomisk tab på 1.580 kr.

I marts 1964 blev alle vore stader i en afsides bigård i Gribskov væltede. Ti familier døde. Uheldigvis var heriblandt familien med vor bedste avlsdronning, resultatet af års udvalgsarbejde, og en række ungdronninger af næste generation, der skulle indsættes i udvalgsforsøg. Tabet i honning og bier beløb sig til 3.750 kr., hvortil kommer tabet af avlsmaterialet, der ikke kan opgøres i kroner og øre, men som er langt, langt større.

I januar 1962 blev den samme bigård udsat for groft hærværk ved 12 cm lange kanonslag under tagene. En avlsdronning og 12 familier blev dræbt, d.v.s. et tab på 2.880 kr.

I februar 1961 blev en mindre bigård i en grusgrav nær Slangstrup stenet — se billedet. Tre familier døde og husene måtte til reparation. Tab ca. 950 kr.

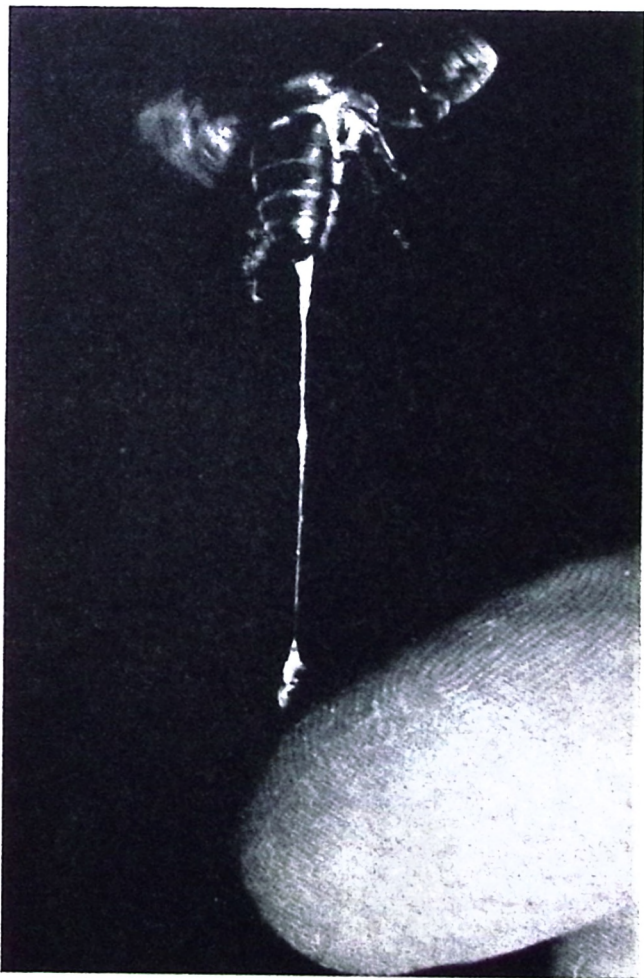
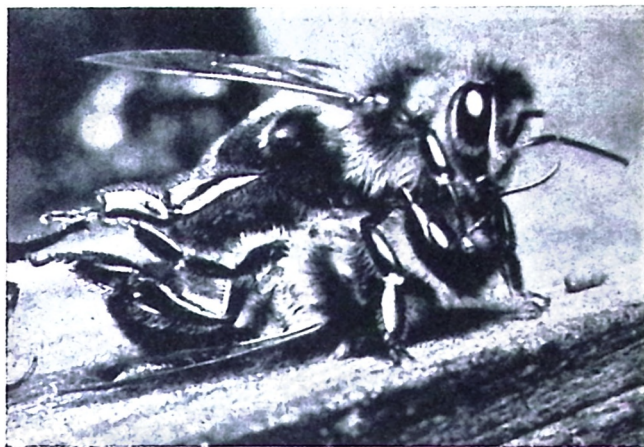
Vi kan nævne adskillige tilsvarende tilfælde, og mange biavlere kan fortælle lignende. Politiet er desværre oftest næsten magtesløse i sådanne sager, hvorfor De sikkert vil kunne forstå, at det er et alvorligt problem.

For en ordens skyld er det måske bedst at oplyse, at biavl ikke blot er en snurrig hobby, men et erhverv og samtidig er den uundværlig for frugt- og frøavl. Landbrugsministeriet ofrer årligt ca. en halv million kr. på biavl, hvis nationaløkonomiske værdi må sættes til ca. 200 millioner kroner om året.

Ole Hammer.

PS. Er din og vores samvittighed helt ren i dette tilfælde? *Red.*

*En arbejderbi
slæber en død
bi ud.*

*En bi har
stukket i en
finger og flyver
nu bort. Brod-
den og gift-
sækken sidder
tilbage i finge-
ren — brodden
bliver hæn-
gende ved biens
bagudkrummede
børster, indtil
den river sig
løs, og bien dør.*

»Småtterier«

Lidt om alt muligt - bidrag fra læserne modtages gerne.

Månedens kalendervers

JULI

I juli stormen suser
og tordnen ofte bruser
hen under himlens blå.
Skynd Eder hjem, I små.

AUGUST

I august du sejler ud,
befaler dig til Gud.
En storm så let kan komme på,
og skib og folk forgå.

☆ ☆ ☆

LOGIK

— Tror du, Gud har kørekort.
— Det ved jeg sandelig ikke.
— Årh, vrissede drengen, det kan
du da sige dig selv, at han har, mor,
ellers ku' han da ikke nå at være alle
steder på en gang.

Minut-KRYDS

VANDRET:

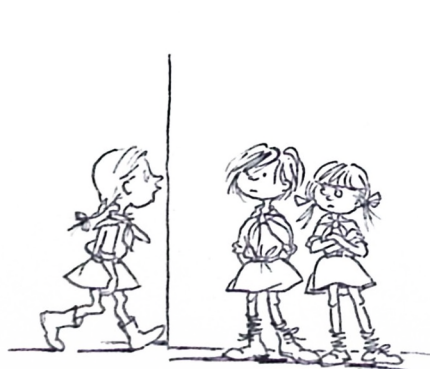
- 1: Er snart forbi.
- 7: Forfædrene.
- 8: Tone.
- 9: Stivnet saft.
- 12: Udsagnsord.
- 13: Dreven.
- 15: Skueplads.

LODRET:

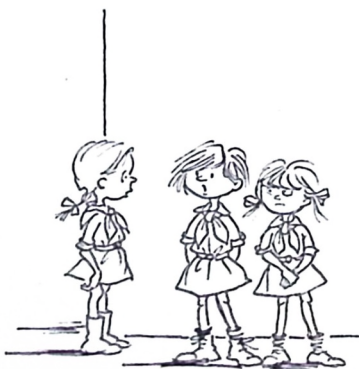
- 1: Tilbageholdt.
- 2: Kendeord.
- 3: Virkelig.
- 4: På kobber.
- 5: Forholdsord.
- 6: Lysende ur.
- 10: Gammelt verbum.
- 11: Gammelt verbum.
- 14: Alm. flertalsendelse.

1	2	3	4	5	6
7					
				8	
9	10		11		
12			13	14	
15					

Tegneren Thora Trilles Tinka-Tegneserie

Hvor er Tinka?

Hun måtte ikke komme ned, før hun havde

ryddet op på sit værelse!

To spændende indbydelser

er kommet fra USA's pigespejdere og Juliette Low World Friendship Fund

Den ene indbydelse gælder to danske seniorspejdere til *All-States Encampment i North Carolina, USA, 1967*, en 17-dages lejr for udvalgte seniorspejdere fra alle amerikanske stater og fra en række andre lande. Forud for lejren vil de udenlandske gæster få ophold i et Girl Scout Council hos en pigespejderfamilie for at lære livet der at kende og selv fortælle om Danmark og forholdene her.

Hele opholdet vil strække sig over tiden *ca. 13. juli—ca. 31. august 1967*. Dertil kommer rejsetiden frem og tilbage.

Indbydelsen dækker: Rejsen betalt fra Danmark til stedet for det private ophold, videre derfra til lejren (Nantehale National Forest, North Caroline) og tilbage til Danmark, — ophold og forplejning under orienterings- og „evaluation“-møder i USA, lejrkontingent, forsikring syge- og ulykkesforsikring (indtil 500 doll.) under USA-opholdet). Desuden er opholdet hos spejderfamilien og eventuelle mindre rejser i forbindelse med dette ophold gratis. Værtstroppen sørger endvidere for lejrudstyr, herunder sovepose.

De udenlandske gæster er selv ansvarlige for: Personligt udstyr, alle udgifter vedrørende pas, visa, helbredsattest, vaccinationer etc. og må medbringe tilstrækkeligt med penge til alle personlige fornødenheder, evt. private indkøb samt lommepenge.

Den anden indbydelse er til

Juliette Low Session — Sangam, Poona, Indien, 1967.

To danske seniorspejdere indbydes til at deltage i denne internationale konference, hvor de vil træffe jævnaldrende kammerater fra en række lande og gennem diskussioner og samvær under forskellige former vil lære hinandens forhold og spejderliv at kende og samtidig få kendskab til indisk kultur og levevis.

Konferencen svarer til de mange tidligere afholdte Juliette Low Sessions på Our Chalet og Our Cabana.

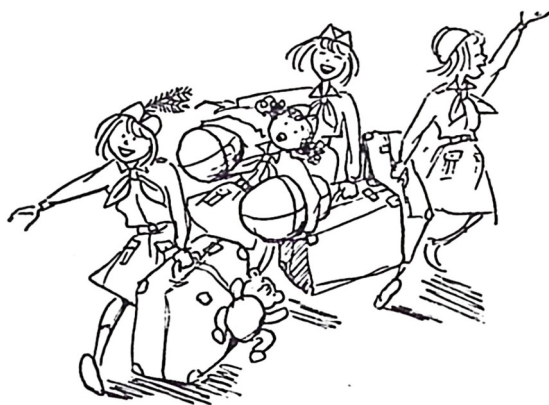
Konferencen vil vare 4–6 uger + rejsetiden, og den vil finde sted i *oktober–november 1967*. Datoen er endnu ikke fastlagt.

Indbydelsen dækker: Rejsen fra Danmark til Poona retur, opholdet på Sangam samt syge- og ulykkesforsikring (indtil 500 doll.) på hele turen.

Deltagerne skal selv betale: Alle udgifter til pas, visa, lægeundersøgelser, vaccinationer og andre nødvendige rejseforberedelser, alle personlige udgifter på turen samt lommepenge.

Der skal medbringes personligt udstyr, men ikke sovepose og lign. lejrudstyr.

For begge indbydelser gælder det, at der *ikke* vil blive mulighed for at aflægge private besøg i forbindelse med turen.

For at komme i betragtning til ovenstående indbydelser må ansøgeren opfylde følgende betingelser:

1. Være fyldt 16 år den 1. januar 1967, men ikke fyldt 19 år den 1. december 1967.
2. Være aktiv spejder med mindst to års spejderliv bag sig, have taget 1. kl. prøven og mindst ti duelighedstegn af gruppen „Internationalt“.
3. Være indstillet på at fortsætte som spejder i mindst to år og være parat til at fortælle om sine oplevelser og erfaringer på turen.
4. Være i besiddelse af et godt helbred (lægeerklæring kræves) og være villig til at lade sig vaccinere mod: kopper, stivkrampe, polio, tyfus, paratyfus (for turen til Sangam tillige mod kolera og gul feber). Vaccinationer, der er foretaget inden for 3 år for august 1967, behøver ikke at gentages — for tyfus og paratyfus skal vaccinationen dog være sket inden for 1 år for august 1967.
5. Være indstillet på at leve under forhold, der er vidt forskellige fra de hjemlige og kunne tåle kost- og klimaforandringer.
6. Kunne tale, læse og forstå engelsk så godt, at de uden vanskelighed kan tage del i samtaler og diskussioner og kunne udtrykke deres meninger klart.
7. Være villige til at udføre de opgaver, der måtte blive pålagt forud for turen — og rette sig efter det program, der bliver lagt for dem.
8. Være villige til at bevare 1–2 skriftlige opgaver, til at give mode hos distriktschefen til samtale — samt til at deltage i en udtagelses-week-end (antagelig i december 1966) — og til selv at betale de dermed forbundne udgifter.

Ansøgninger skal være korpset i hænde, *poststempleet senest den 26. september*. Ansøgningsskema rekvireres fra: Det Danske Pigespejderkorps, Hunderupvej 67, Odense, og indsendes til samme adresse — gennem fører og divisionschef, som begge skal påtegne (anbefale) ansøgningen.

DE VANDT den „internationale“ konkurrence

Til konkurrencen om et internationalt spil indkom der i alt 18 spil — et beskedent tal i forhold til vort totale spejderantal, eller skal vi regne med patruljer for at pynte lidt på det. Men vi var glade for dem, der kom, og har gjort vort bedste for at bedømme dem så retfærdigt som muligt. Vi har dels taget hensyn til, hvor meget man kunne lære af spillene, dels til deres udførelse.

1. præmie: Alix Liddells bog „The First Fifty Years“, med forfatterindens dedikation, tildeltes *Egernpatruljen*, *Veflinge*, for et fint Danmarksspil, nærmest af Ludotype, med en smuk scrapbog vedlagt som studiemateriale. Egernpatruljen får desuden 1 års abonnement på „Council Fire“.

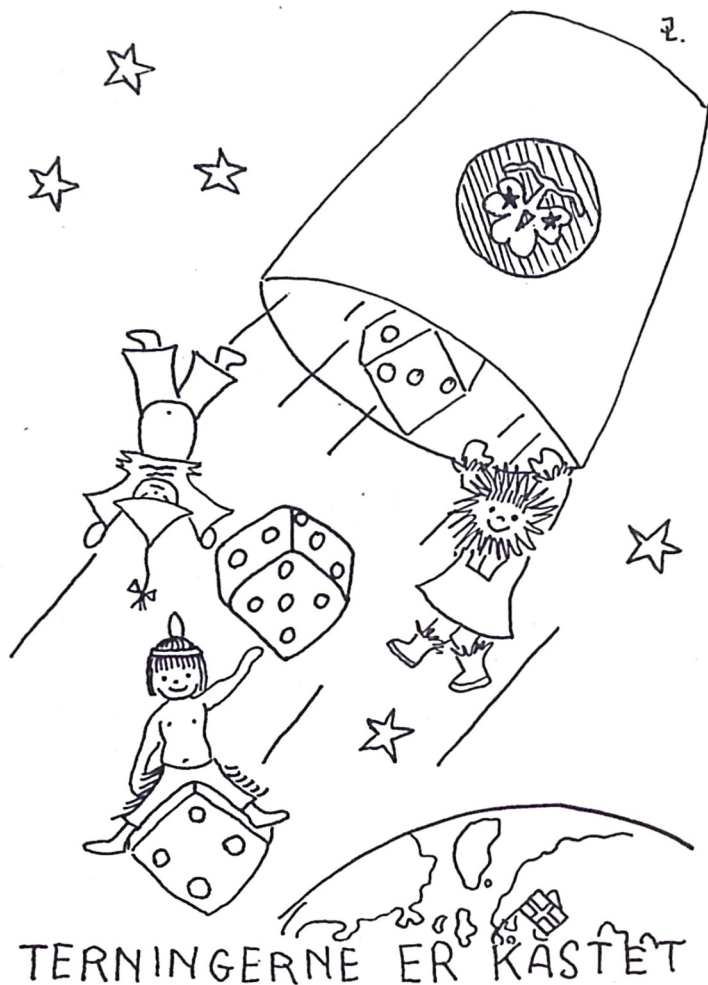
2. præmie: 1 års abonnement på „Council Fire“, tildeltes patruljen „Lærken“, *Århus*, for et internationalt spil af Matadortype.

Foruden disse to typer har vi fået bl.a. tallotterier og puslespil.

Vi vil gerne sige alle konkurrencedeltagerne tak for den interesse, I har vist, og er overbevist om, at I vil få megen fornøjelse og nytte af jeres spil, når I arbejder internationalt i jeres patrulje. Skulle nogen senere få en rigtig god idé, er vi altid glade for at høre fra jer.

f. Det internationale udvalg

Mummy.

HALLO 15-18 ÅRIGE!

Atter et internationalt tilbud

Vil du med „jorden rundt“ i tankerne, som så mange før dig, på en international træning i oktoberferien? Vi har før kaldt disse træninger for „udenlandsfarter“ i fantasien, og du kan tro, at vi får luft under vingerne.

Træningen bliver i år afholdt på Colleruphus. — Det Danske Spejderkorps' store nye træningscenter ved Holte i dagene mandag den 17. til lørdag den 22. oktober, og det koster 40 kr. foruden rejsen. Det er dyrt, men det er dejligt, og måske kan du få din trop eller division til at yde et tilskud.

„Udenlandsfarterne“ er beregnet for spejdere mellem 15 år og 18 år — det vil i det væsentlige sige PF, TM,

TA og seniorer — alle jer, der er begyndt at blive interesseret i verden omkring jer, og som gerne vil have lidt ideer udefra til det nye spejderår. Vi skal arbejde med internationalt stof på mange måder, synge, danse, lege og se billeder, og hvis det er noget for dig, så er du velkommen.

Tilmeldelse med angivelse af navn og adresse, fødselsår, spejdergrad, stilling i korpset, trop og division samt TF's og DC's underskrift sendes til Instruktørkontoret, Det Danske Pigespejderkorps, Hunderupvej 67, Odense, snarest og senest den 25. september.

Sørg for rettidig tilmeldelse, hvis du vil med! Vi glæder os til at se dig.

Den internationale afdeling.

Kære postboxven!

Nu lægges der sidste hånd ved årets sommerferieplaner. Måske er du en af de heldige, der ser frem til en spændende udenlandsrejse, måske er du en af dem, der desværre ikke kan komme afsted i år, og måske er det endda til dels din egen skyld. En udenlandsrejse er ofte en bekostelig historie, men den behøver ikke nødvendigvis at være det. Har man en god spejderkammerat i et andet land, kan udgifterne for en besøgsrejse ofte reduceres til et minimum, samtidig med at både det sproglige og det turistmæssige udbytte forhøjes til et maximum. Men en sådan rejse kræver betydelig længere forberedelsestid end en selskabsrejse. Hvis du derfor til næste sommer ønsker at besøge en udenlandsk penneveninde — eller vil have udenlandsk besøg — så vil jeg råde dig til snarest muligt at sende mig en postboxkupon, og jeg vil gøre alt, hvad jeg kan for at opfylde dit ønske, d.v.s. jeg vil hjælpe dig at finde penneveninden; det med eventuelle rejser må I selv sagt ordne indbyrdes.

Dagens tilbud:

England: 1 tropsassistent 21 år, 1 spejder 12½ år.

Grækenland: Flere franskskrivende spejdere 15–16 år, 2 blinde spejdere, 23 og 24 år, engelsk, skriver på maskine.

Italien: 1 tropsfører og en seniorspejder, begge franskskrivende.

Sverige: 1 trop.

Tyskland: 1 kløverfører 21 år.

Sydafrika: 1 blåmejse, 9 år, flere spejdere 11–15 år.

U.S.A.: 1 brownie- og 1 juniorfører, desuden let adgang til spejdere i alle aldre.

Venlig hilsen
Mummy.

Kupon til postboxen

sendes til postboxsekretær fru Margareta Enggard,
Ellegårdsvej 71, Gentofte.

Indsendt den

Postbox nr.

Jeg ønsker gennem DDP's postbox kontakt med en spejderkammerat fra

(land) evt.

Mit navn er

Adresse

.....

.....

Skoleklasse el. beskæftigelse

.....

.....

..... Alder

Jeg kan skrive og forstå følgende fremmede sprog:

.....

Jeg har i forvejen gennem postboxen fået adresser

på pigespejdere i (lande)

Vedlagt følger kr. 150 i frimærker.

Redigeret af Paw

Pigespejderne i *Hjørring* har også i år kunnet betale deres husleje for hytten i Bagterp plantage med en en-ører! Huslejen er 1 krone om året, og der er tradition for, at den udbetales i en-ører. Sammen med betalingen holdt spejderne en sjov forældrefest på grunden, hvor forældrene dels havde lejlighed til at bese en ny tilbygning til huset, dels deltage i et spændende forældreløb og drikke kaffe med friskbagt snobrød til.

Årup-spejderne har fået et længe næret ønske opfyldt. De har taget en dejlig ny hytte i byen i besiddelse. Hytten er bekvem og komfortabelt og godt beliggende. Byens idrætsforening, sogneråd, gilde og forældrene har hver på sin måde bidraget til, at ønsket kunne opfyldes.

I *Kjellerup* har både drenge og pigespejdere fejret 25 års jubilæum ved en stor fest. Kjellerup-troppen har været i dygtig gænge i de 25 år, hvilket bl.a. viser sig ved,

at troppen har „mangfoldiggjort“ sig ved dannelse af troppe i Rødkjærbro og det blicherske Thorning.

Vejrguderne var ikke med *Odin*-division, da den havde sin divisionsturnering ved Davinde Skovgård. Blæst, regn og pløre truede lejren, men de fynske piger viste, at de kunne stå strabadserne igennem. Den bedste patrulje blev „Flipperne“ fra 7. Odense.

Byfogedgården i *Maribo* var i begyndelsen af maj måned ramme om Leonora Christines trops 25 års jubilæum. Der har været spejdere i Maribo før den nuværende trop blev startet, men førermangel gjorde sit til, at troppen måtte ligge stille en tid.

Ringe fik for en dag sin „airport“, da Reventlow division holdt divisionsturnering i Tykhaveskoven. Turneringen, der formede sig som en fly-jord-omrejse, gav til resultat, at Ringe-spejderne blev divisionens bedste trop.

900 spejdere fra *Fyns distrikt* har haft alle tiders lejr ved Asenbæk mølle i Vestjylland med gæster fra en række andre lande, spejderchefbesøg og meget andet.

I *Haderslev* har man holdt to spejderdage, en week-end, hvor alle fire spejderkorps medvirkede. Gennem en arbejdslejr fik besøgende lejlighed til at se spejderne i arbejde. Desuden var der offentligt lejrball, spejdgudstjerner i domkirken og endelig et byløb med opgaver i alle kvarterer i byen.

TILLYKKE TIL „TRILLE“

I sommerens begyndelse fyldte „Trille“ – Thora Lund, Tinkas mor – 50 år, hvilket blev fejret ved et ikke helt almindeligt møde et sted i Nordsjælland. Små „Tinka'er“ i blåmejsers og spejderes skikkelser viste vej til mødepladsen, hvor denne hyl-dets på et tidspunkt lød, og nu genfremsættes med et stort *tillykke* i sit kølvand:

I en sommeraften silde
har vi fakler tændt for Trille.
Vi er ganske vist kun få,
men vi tror, du vil forstå,
bag os står der mange, mange,
du har glædet mange gange
med din blyant og din pen.
Tak for Tinka, vores ven,
hun som går omkring og roder
i de tusind episoder,
som vi alle kan forstå –
en af Danmarks glade blå.
Tinka med de viltre lokker
og de altfor store sokker
om de spinkle tøseben, –
altid vågen, aldrig sen
er hun hjælpsom, glad og slider,
hvor de andre ikke gider, –
i en lejr i en skov
altid er hun fuld af sjov.
Hun kan kludre noget så dejligt,
også hjælpe ubelejligt,
hun er noget så hverdagsnær,
derfor er hun dobbelt kær.
Bladets mange abonnenter
gennem os en hilsen sender:
Tak fordi du tegne gad
i vort gamle spejderblad.

REDAKTØR: Fru Ella Breinholdt Iversen, Erantisevej 21 - Svinningsvej Sj.

ADMINISTRATION og EKSPEDITION: Korpskontoret, Lundsgade 6, København Ø.

Enkelt-abonnement på »Pigespejderne« tegnes på korpskontoret, Lundsgade 6, København Ø, giro 86 000, og abonnementsprisen for 1968 er kr. 8,00. Enkelt-eksemplarer af bladet kan fås på korpskontoret i København mod forudbetaling af kr. 1,00 pr. nummer (gerne i frimærker).

TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til posthuset den 1.8.1968.